

быва да ся дѣлять тыя рѣчи: *стра-хъ стра-сть* и пр.

2) Въ просты рѣчи, кога една съгласна буква ся намира между двѣ гласны, то съгласна-та ся зима съ послѣдній слогъ; така: *бо-лесъ, ра-досъ*; ако ли ся намирать двѣ съгласны еднаквы, то една-та ся зима съ прѣдній а друга-та съ послѣдній слогъ; катю: *сѣб-боша, Рос-сія, пошоян-но*,

3) У рѣчи-ты окончанія: *ство, стіе, ный, ский, ственный, чій, щій* отдѣляють ся; катю: *еще-ство, прича-стіе, гроз-ный, блѣгар-ский, еще-ственный, ов-чій, об-щій*.

4) Рѣчи, сложены съ прѣдлогъ или съ другы рѣчи, раздѣляють ся на части-ты си; катю: *безкрай-но, ис-шокъ, у-шрова, Цари-градъ, раз-умъ* и пр.

5) Окончателни-ти слокове въ спряженіе на глаголы-ты и отдѣльны гласны не ся прѣносятся; така не быва да ся дѣлять: *иска-хъ, пише-ше, змѣ-я, исшори-я* и пр.

6) Въ чужестранны рѣчи буквы: *кс* и *ис* не ся раздѣлять; катю: *Але-ксій, проко-исія*.

311. Кога-то ся раздѣлява рѣчь на слокове, та ся прѣноси и на другъ рядъ, то на край прѣдній рядъ туря ся кѣса прѣчица (-) *единишеленъ бѣлѣгъ*.

Единителенъ бѣлѣгъ ся употрѣблява още:

1) Между двѣ имена прилагателно и съществительно, кога-то, безъ измѣненіе въ окончанія-та имъ, сѣ съединены въ едиж рѣчь за да ся наименова едижъ